a voz do pobo

¡proletarios de todo-los países unídevos!

órgao do partido comunista de galicia

ANO VIII - Nº 12 - 26 de Setembre do 1975 - 10 pts.

PROVINCIA DA CRUÑA

MAIS DE 30.000 TRABALLADORES EN FOLGA.

Perspeitivas

O "outono quente" non se fixo esperar. Empezóu cedi ño i en Galicia, pódese de cir.

Folga Xeral na construción en toda a provincia da Cruña ó longo de 4 semáns (o Ferrol xa leva un mes): E moi posible que re mate istos días con milloras de 2.000 a 3.000 pts. de aumento salarial.

En Santiago, e na Cruña Capital, é a primeira gran folga xeral.

A opinión dos traballadores é de reintegrarse a pesares de non ter logrado todo o que se desexaba. O retorno ten que ser a nivel provincial e sin desbandada algunha: Coa victoria dos logros e coa vic toria enorme dunha folga dunhas proporciós desconocidas desde a República.

Enlazando co fin da Fol ga da Construción principia a Folga Xeral do Metal, ta mén provincial, tamén coa misma unanimidade i estensión, tamén co mesmo desexo de victoria na base obreira.

No Ferrol as empresas medianas e pequenas semellan igualar ás combativas folgas de Bazán e Astano.

O feito de que os prota gonistas das folgas que co mentamos señan sectores tradicionalmente atrasados do M.O. indica a profundidade da ola de fondo que atravesa iste outono de ofensiva de masas.

(a páx. 3)

A TABOA REPRESENTARA A GALICIA EN VALENCIA.

A posición do CFPG, antiunitaria e aillacionista

A responsabilidade da representación de Galicia na xuntanza do día 25 en Valencia, entre os organismos da oposición de todo o Estado, recae na Táboa Democrática de Galicia, plataforma unitaria que si ben non é única, é a maioritaria (entre as forzas democráticas i entre as masas) e a máis antiga: re colle no seu seo a longa esperencia das Xuntas Democráticas.

A negativa do CFPG a acudir ó encontro de Valen cia demostra a inmadurez disto organismo pra defen der o interés de Galicia no momento político de ho xe.

O mal ambiente que topóu a decisión do Consello entre os galegos que siguen as actividades da oposición, decisión difícilmente esplicable e contraria a decisión da maioría das forzas que forman o Consello, encóntrase compensado coa asistencia da Táboa, plataforma específicamente galega que propón unha alternativa cara á ruptura democrática nin mesimalista nin minimalista: axeitada a correlación de forzas presente en Galicia e no Estado.

UN ERRO HISTORICO

E imprescindible deixar claro o carácter aillacionista e antiunitario da decisión do CFPG. ➡

POLA AUTODETERMINACION DE GALICIA, ¡ESTATUTO XA! (páx.5)

Aillacionista porque actúase como si Galicia estivese re Conchinchina, como si a conquista da democracia en España non fora connosco, como si o Goberno Galego poidera lograrse ó marge dos cataláns, vascos i españoles en xeral.

A dereita do Consell catalán non vai a Valencia porque ten a ilusión de negociar por separado, encabezados por Tarradellas, co Goberno Suárez o seu problema específico.

Si esa non é a intención declarada do C.F.P.G. ¿qué se pretende? ¿qué alternativa se propón?.

O C.F.P.G. non propuxo ningunha alternativa.

Hai que decir todo o que constatamos da actitude irresponsable na decisión provocada polo PGSD e a UPG

Hai que decir que a defensa de Galicia, nestes casos, non se mira por ningún costado.

De pouco sirven os libros de historia si non se tiren enseñanzas diles. Os nacionalistas galegos de hoxe están a cometer o mesmo erro histórico que levóu ós galeguistas do Pacto de Barrantes a non estar presentes no Pacto de San Sebastián e a non ver que a loita pola autonomía e a federación pasaba pola loita pola República.

As consecuencias antiunitarias da actitude do C.F.P.G. están claras.

A nivel nacional galego impide que en Valencia estean presentes ambas as duas plataformas, pretenden póndose asi por obstáculos pra unidade plena da oposición galega.

A nivel de Estado da argumentos prós que poñen mala cara ante a perspeitiva dunha crecente cohesión entre as diversas instancias unitarias.

Cando todo o mundo sabe que o Goberno, e todas as forzas reacionarias e centralistas, fan o posible e o imposible porque a oposición non se une, andan a vixiar calquer ruptura que poida aparecer en Coordinación Democrática (os organismos unitarios son máis estables do que moitos pensan: a polémica non equivale a ruptura como andan espallar algúns un día sí e outro tamén) ou entre ísta e outras forzas, hai que pensalo dúas veces antes de tomas unha iniciativa antiunitaria.

Quen se equivoca no defin[illegible] contradición rue hoxe está e pr[illegible]ro plano, encontrándose coa desagr[illegible]ble sorpresa de facerlle o xogo ó nemigo principal.

O CONSELLO EN CRISE

O mal paso do Consello tivo certa resonancia.

A nota da AN-PG (UPG) chantaxeando ó Consello foi tiduada polo Ideal Gallego en primeira páxina como "CRISE NO NACIONALISMO GALEGO". A postura de non ir a Valencia foi valorada en Informaciones de Madrí por Víctor F. Freixanes como "CRISE DE FONDO NO CFPG".

A resolución de crise do CFPG nun senso ou noutro non é algo alleo as demáis forzas da oposición. Interesa a todos. A cuestión está que si o resultado dista crise favorecerá ou non a creación do órgano único da oposición galega.

O achegamento, obxetivo e subxetivo, entre a maioría das forzas da Táboa e do Consello, patente na reunión do 4 en Madrí. A comprobación de que o teima do Estatuto do 36 non é o punto clave que se decía cara a nosa unidade, sinon, como queda claro agora, que hai posiciós políticas a aclarar moito máis de fondo.

–¡Escribiulle a seu hirmán decíndolle que quería entrar no PCG...!

A concencie de que a unidade -que medra en todo o Estado a pesares das dificultades- é inevitable i, en boa medida, xa irreversible, e que o único que están facendo algúns é retraser o intre concreto da unión de toda a oposición galega, causendo con este proceder un gran dano a Galicia.

Como non hai ben que por mal non vene, todo isto lévanos a conclusión de que a unidade galega pode estar máis cerca que nunca.

O PCG non ten como obxetivo "romper" o CFPG sinon que loita polo órgano único da oposición galega, que pasa hoxe polo fortalecemento a todos os niveles da TDG e, ique duda cabe!, pola evolución cara a posiciós unitaries do CFPG, evolución que hoxe por hoxe topa cos hostilidade de dous dos seus compoñentes, (o Consello funciona por unanimidade en todas as decisiós importantes).

Trátase de chegar, desde bases e órganos diferentes, á plataforma única que multiplique por mil a movilización política nacional dos galegos, situándoa ó nivel dos cataláns, vascos e valenciáns.

PRENSA GALEGA E OPOSICION

A prensa galega terá que abrir a súas páxinas (como fai parte da madrileña, a catalana, etc.) as forzas da oposición galegas. E absurdo adicarlle máis espacio ó que pensa a oposición española que á política galega. Nesto os diarios galegos están aínda no franquismo. A discriminación e a falla de criterio está a orde do día. Cando se produce unha escepción: a seición "contraste de pareceres" no Ideal Gallego négase o dereito ós lectores de conocer todas as posturas, en concreto: o P. Comunista discriminado a priori.

MAIS DE 30.000 TRABALLADORES.... (da páx.1)

O máis importante destas folgas é que as asembleas teñen decidido sempre. Nelas os traballadores están votando:

Ningunha timidez ou prevención cara ás folgas; retorno ó traballo con victorias reivindicativas e sin despidos ou detidos; folgas xerales inter-ramas de solidaridade en caso de necesidade; non abandonar as manifestaciós na rúa como forma de loita e pra gañar o apoio do pobo; negociar en todo intre; nada de folgas indefinidas "hastra o último home".

As folgas de empresa, rama, de localidade, etc.; reivindicativas e solidarias; de contido parcial ou global e político; son hoxe unha necesidade da clase obreira: pra facer frente a carestía da vida e demáis consecuencias da crise e da política económica de reforma, e pra conducir o cambio político, pra garantizar desde a rúa que o que vai triunfar neste pais é unha democracia autèntica que non discrimine a clase obreira e ós seus partidos.

A presión das masas populares contra a política económica, de orde público e os plans globales de reforma culminará ou non na Folga Xeral política e na aición democrática nacional non porque o decida premeditadamente o P. Comunista ou outras forzas, sinon que dependerá:

1) dos resultados da negociación da oposición co Poder pra formación do Goberno Provisional; e
2) de que o proceso unitario das forzas de oposición vaia á par da movilización das masas. Pode moi ben ocurrir que a Folga Xeral Política a"decrete"o Goberno si sigue a línea de Fuenterrabía, de conxelación salarial e de pechar as portas da negociación. O P.C. decidirá en cada intre dacordo co desexo das masas e as necesidades do paso pacífico á democracia; i en ningún caso promoverá aiciós de folgas non pacíficas.

Non hai Goberno Provisional e ruptura sin negociación, pero menos aínda sin o protagonismo decisivo do pobo na rúa.

BOS AIRES

COORDINADORA DEMOCRATICA GALEGA

Os máis representativos guieiros da colectividade galega de Bos Aires acordaron constituir a Coordinadora Democrática Galega en coincidencia cos liñamentos das forzas democráticas de todos os pobos de España, de dentro e de fora do chan peninsuar.

O domicilio provisional da C.D. Galega é Quintino Bocayuba, 552- Buenos Aires, República Argentina.

O programa da C.D.G., que responde ó imperativo que nos impón o intre histórico que atravesa Galicia, consta de 5 puntos:

1.-Reconquerimento de todos os dereitos e liberdades democráticas.

2.-Formación dunha Xunta Provisional do Goberno e vixencia do Estatuto.

3.-Amnistía xeral: legalización sin esclusiós dos partidos políticos.

4.-Reconocemento da personalidade do país galego i eleción dunha Asamblea Lexislativa Constituínte.

5.-Participación en plenitude das obrigas e dereitos coas demáis nacionalidades na futura organización do Estado Federal Español.

Esta iniciativa dos emigrantes galegos na capital arxentina ten dúas virtudes: é oportuna e responsable.

Oportuna porque vense constituir nun intre no que todos os esforzos son poucos pra conquerir a unión dos galegos e porque é un exemplo da importante aportación que os galegos fóra da terra poden dar no reconquerimento do Estatuto Galego e das libertades democráticas.

Responsable porque, se cadra pola medureza que da o distancamento e a esperencia política, a C.D.G. non fixo ningunha concesión no seu programa a maximalismos ou partidismos estroitos tan de moda na transición de hoxe da ditadura á democracia.

Agardamos que o paso dado polos galegos en Bos Aires seña seguido doutros semellantes noutros puntos de América, Europa e tamén do resto do Estado español.

AS HERMANDADES CONTRA A REFORMA SINDICAL

Amparándose na libertade sindical!, os caciques másimos das Hermandades decláranse en contra da reforma sindical do Goberno e falan de continuar nos seus postos de mando pasando a funcionarios públicos, cobrando igual as cuotas, mantendo o patrimonio (locales, almacenes graneros, silos, etc.) nas súas máns e, todo iso, recabando a "autonomía das Hermandades en relación, coidamos, co Sindicato Vertical en demolición.

O patrimonio das Hermandades ten que voltar ós seus donos: os campesiños e as súas organizaciós democráticas. As Hermandades han desaparecer pra dar paso ó sindicalismo agrario democrático, unitario e independente. Pero non independente dos campesiños como pensan os burócratas falanxistas das Hermandades. Independente do Estado, dos caciques, das empresas monopolistas, dos partidos políticos e da Igrexa.

As persoas representativas que teñen postos nos Cabildos e nas Cámaras Agrarias deben organizarse fóra do Sindicato franquista e si de verdade teñen a confianza dos campesiños resultarán elexidos demócraticamente, ocupando así o seu lugar de combate no movimento campesiño unitario.

CORRESPONSAL

PCG, GALICIA VENCERA

POLA AUTODETERMINACION DE GALICIA :

¡ ESTATUTO XA !

O Partido Comunista leva 55 anos, desde que se formóu, loitando, cunha consecuencia que ningùn historiador serio ten negado, polo renonccemento do dereito de autodeterminaciòn nacional pra Galicia, Euskadi e Catalunya.

Sòlo algùns grupos nacionalistas poden afirmar cousa semellante, ainda que polo regular actuaron nese senso nun perìodo de tempo mèis corto pola falla de continuidade organizativa.

Agora ben, é unha tendencia xeral das forzas burguesas nacionalistas antepoñer o seu intrès nacional que dín defender : o caso Cambó e a Lliga Catalana é siñificativo. Sendo o principal beneficiado e culpable do centralismo ó gran capital, o intrés de clase do proletariado e do seu Partido Comunista coincide co interés das naciós asobelladas. Entre outras razós, isto esplica a fidalidade do Partido Comunista ó principio leninista do dereito de autodeterminaciòn.

Prentender que o Partido de Dolores Ibarruri e Santiago Carrillo "abandonóu" a loita pòlo dereito de autodeterminación, que tanto impulsóu o Partido no tempo de José Díaz, é unha desas mentiras nas que non creen nin os mesmos que as espallan.

No período da II República é conocido coma os comunistas estiveron na vangarda da conquista de defensa dos Estatutos de Autonomía en Catalunya, Euskadi e Galicia.

Si o que contan son os feitos e non os disque-dis que o PC ten unha longa historia como vangarda nacional dos pobos oprimidos polo tradicional absolutismo da clase dominante española.

¿Por qué Galicia coma nación ten dereito á súa autodeterminación?

Aínda que pra moitos traballadores a palabra no se esplioue por si mesma, corresponde en realidade a un principio muy sinxelo: a aplicación da democracia, en vez de ós individuos, ós pobos que o precisan pola súa situación.

Sí unha persona ten dereito a espresarse, manifestarse e asociarse libremente, ¿non é xusto que Galicia, comunidade nacional teña dereito a manifestarse libremente encol da súa situación dentro do Estado Español?

A' traveso dunha consulta popular, ou do Parlamento, os galegos tendrían que decidir entre as opciós que poideran presentarse, a súa relación co resto dos españoles: seguir no centralismo, autonomía, federación ou independencia. Autodeterminación nacional quer decir logo que a nación poida determinar libremente o séu destino, sin trabas que impiden a propaganda por tal ou cal alternativa.

¿Cándo as nacionalidades españolas podrán facer uso deste dereito inalienable?

No intre da ruptura non porque a autodeterminación é unha consiña de esquerda que non toparía o consenso das forzas democráticas en xeral, que toparía coa hostilidade de todo o bloque no poder, particularmente das FF.AA., cuio Alto Mando aceptaría uns reximenes de autonomía que non poñen en cuestión a unidade do Estado : sempre que non lles quedara máis remedio por vir dunha imposición da realidade política da sociedade en movimento.

Ademáis, no intre da ruptura non se vai a decidir a forma do Estado, van se garantizar unhas libertades e ver de organizar unhas eleciós libres.

Tampouco os pobos poden sin un período de esclarecemento e de democracia situarse en condiciós de decidir ceibemente.

O intre formal do uso do dereito de autodeterminación depende da correlación de forzas. Tanto pode darse ó remate do proceso constituínte coma despóis. Agore non é posible sabelo de seguro.

¿Cómo chegar a conquerir a autodeterminación nacional de Galicia?

Iste é o punto clavo.

Hai quén declárase, varias veces ó día, partidario da autodeterminación, e non dí nin unha sola palabra razonable sobre que camiño hai que seguir pra conquerila.

→

Uns non din nada axeitado porque non o saben, adícanse somentes ó activismo propagandista, non fan política seriamente, ou prefiren "queder ben" aparentando ser "moi radicales" antes que comprometerse en igualdade cos demáis na transformación do presente.

Outros, porque en verdade nos lles intresa moito o tema. Falan de autodeterminación pero logo conténtanse cunha salida que deixara como están os problemas das nacionalidades.

Os comunistas, e outras forzas políticas e sindicales, poñemos todo o acento en abrir as portas que nos levarán á meta da autodeterminación, non nos contentamos con chegar a elas, queremos a [illegible]: o Estatuto de Autonomía desde o primeiro intre da ruptura.

A autonomía e o primeiro paso no proceso da autodeterminación da nosa nación, o eslabón decisivo que permitiranos tirar de toda a cadea e acadar mañán a plena liberación nacional e social de Galicia.

Clarexada a situación hai que decir que moi pouquiña galeguidade pode caber nos gurpos que non contentos con negar o apoio á loita popular pola autonomía: ¡chegan a atacála!

Hai meses podíase decir que certa confusión e a falta de debate facía comprensible determinadas posiciós sectarias. Hoxe xa non. Hoxe é inconcebible que haxa galegos na oposición -aínda que señan poucos, pro que imos decir da iguel- que berren: "autodeterminación, Estatuto non". Polo visto pra eles o nemigo non é o Réxime centralista, ¡sinon o movimento obreiro e as forzas políticas que loitamos polo Estatuto!

Gostaríanos saber esactamente quen promovéu istas consiñas xa que nin o C.F.P.G. nin as propias AN-PGs plantean a autodeterminación, sin máis, como reivindicación inmediata frente ó Estatuto.

O Estatuto é centro de ataques xustamente por ser a alternativa real que cada [illegible] encarna con máis forza na sociedade galega. Conforme se desenvolve a Política galega -na presente situación os días valen por anos- resulta evidente que atacar ó Estatuto é atacar á causa nacional de Galicia hoxe, destragando a credibilidade galega que poidan ter os promotores dista estraña guerra contra a meirande conquista nacional na historia de Galicia.

Basilio Rodas

DO CENTRO A DEREITA SIN MOVERSE DO SITIO

Por miles de millós de pesetas contratóu Fraga ûos Bancos pra organizar con Martínez Esteruelas, López Rodó, Gonzalo Fernández de la Mora, e outros polo estilo, un partido reacionario como é debido.

"O futuro político é inconcebible sin Fraga", escribíu Ricardo de la Cierva. E ten razón. Sin xente como Fraga, contrarios a democracia de toda a súa vida, dispostos a poñerse da banda que máis conveña ós amos; onte Fraga era "o centro", hoxe a "dereita-dereita", i eiquí non pasóu nada. Normal. Quén manda manda e ponse como lle da a gana. Sin xente así, decíamos, o futuro político é inconcebible... prá gran burguesía, pouco amiga das democracias.

Pró que se pretende non podían topar mellor executor. O señor Fraga é especialista en reformas pra impedir ou dificultar que os pobos podan exercer a democracia...

UN COLABORADOR

EL ESTATUTO DE GALICIA (NOTAS Y DOCUMENTOS)

A BATALLA POLO PROPIO GOBERNO

Ó longo de 215 páxinas o lector vai conocendo as discusión nas Asambleas de Axuntamentos e no Comité Central da Autonomía entre os representantes das forzas políticas e sociales galegas, desde 1932 deica 1936, i encol do proiecto de Estatuto de Autonomía e da súa presentación ó plebiscito popular.

Pola magnitude histórica da batalla de Galicia polo Estatuto, magnitude da que eran conscentes os protagonistas, o material que nos ofrece a iniciativa de Baldomero Cores e moi suxestivo xa que o tema do Estatuto do 36 reclama en grande medida a atención da opinión pública galega hoxe.

Unha constante das deliberaciós -que eran transmitidas por radio a todo o pobo galego, incluidos os emigrantes en América- foi a valoración do Estatuto como punto de coincidencia entre todos os galegos. A chamada á unidade galega estivo presente na loita pola Autonomía coma unha condición esencial. Mesmo as forzas da dereita, derrotadas nas eleciós de Febreiro do 36, non se opuñeron ó plebiscito do 28 de Xunio que, xusto é, hai que falar dîl coma dun estraordinario alarde da unidade nacional dos galegos, unidade que aínda hoxe non foi recompoñida.

Bótase de menos hastra o ano 36 a presencia dos partidos e sindicatos obreiros na direición política dos esforzos de Galicia polo autogoberno. As reticencias do PSOE cara ó problema nacional de Galicia e o paso político aínda débil do noso Partido esplican como a clase obreira non aparecéu abertamente coma vangarda nacional galega hastra a victoria electoral das esquerdas. Pola contra as Federaciós das Sociedades Agrarias da provincia de Pontevedra e da comarca de Santiago, sí estiveron presentes.

Neste período a maioría dos protagonistas pertenecían ós partidos republicáns con base na pequena e media burguesía. Destacando en todo o proceso estatuario pola súa función animadora a minoría do Partido Galeguista, dentro do cal hai que nomear a Alexandre Bóveda que xugóu un papel de primeiro orde na victoria da nosa autonomía.

A partir do aceso ó poder do Frente Popular, éste foi o eixo e a garantía do avance definitivo que fixo realidade o plebiscito que precedéu nuns días ó levantamento do 18 de Xulio.

O Partido estivo representado no C.C. de Autonomía polo camarada Modesto Pasín Noia.

Unha cuestión que deu lugar a unha polémica importante foi a capitalidade de Galicia. Os partidos presentaron unha enmenda, que foi aceptada, deixando a decisión nas mans da Asamblea Lexislativa Constituínte Galega.

Entre os nomes das persoas que participaron nas xuntanzas pro-Estatuto topamos a Valentín Paz-Andrade, Arturo Cuadrado, Manuel Iglesias Corral, Emilio González López e outros.

S.N.

O Ferrol

O PCG DISCRIMINADO

992 veciños de O Ferrol encabezados por Xulio Anaíros fixeron chegar a Suárez un escrito pidindo "o cese de calquer descriminación específica cara ó P. Comunista", apoiándose, coma exemplo, na suspensión do mitin do día 4 e na cena-homaxe a Santiago Alvárez.

A prohibición das actividades públicas do PCG por parte do Goberno Suárez vólvese contra il.

Cada suspensión, prohibición ou discriminación anticomunista é un golpe contra o tinglado reformista, un desmentido cotidián das intenciós "democráticas" do Goberno da Monarquía.

Universidade

O aumento das tasas

O derradeiro decreto do Goberno en materia educativa ten sido o aumento do pago, nun 300% con respecto as tasas do ano anterior, da matrícula na Universidade.

Con ista medida preténdese, según o Goberno, solucionar o problema económico da Universidade, mais na realidade as consecuencias son outras moi diferentes.

Por unha banda aumenta aínda máis ó carácter clasista e minoritario da universidade ao impedir o acceso á maioría da poboación, acentuando o carácter anacrónico dista institución que nos está preparada pra satisfacer as máis pequenas necesidades dunha sociedade moderna, e moito menos cumplir co seu papel histórico de reguladora dunha cultura ao servicio de todo o pobo.

Pero ademáis de que o aumento non chega pra solucionar as máis pequenas deficiencias (xa que non supón nada pras necesidades que hoxe ten) da Universidade, o Goberno pensa que hoxe pódese solucionar o problema do ensino en xeral e da U. en concreto sin ter en conta os estamentos representativos desta institución (estudantes, PNN, PN, cátedras), nin os intereses da maior parte da sociedade. E decir, que desde unha oficiña calquiera de Madrí sin importarlles pra nada as realidades das diferentes naciós do Estado, e tendo en conta os intereses dunha minoría que ven no ensino un gran negocio e non un ben social ao servicio de todo o pobo, pódese argallar toda unha política educativa.

As penurias económicas que hoxe padecen as Universidades do Estado, a falla de medios e instalaciós, obedecen a toda unha política de franquismo continuada agora pola monarquía que vai moito máis alá do que é a política educativa.

E por esto, que sólo a imposición dun sistema demócratico, con libertades políticas que reconozan aos estamentos representativos da U., que asegure unha profunda reforma fiscal que supoña os primeiros pasos pra o conquerimento da gratuidade, pode crear o marco en que se desenrola a U. de novo tipo, dacordo cas necesidades reales que ten hoxe a sociedade.

Temos que decir que ainda que as circunstancias en que foi imposto o decreto (Agosto, cando non eisiste o movimento estudiantil e a U. está pechada) colócannos nunha situación de inferioridade pra desenrolar esta loita, xa desde principios de Setembre se fixeron as primeiras asambleas por cidades pra tratar este problema, nas que se elixíu unha comisión (única representación que agora temos mentras non se elixan os novos representantes) que apoiada nun amplo movimento de masas leve adiente as negociaciós coas autoridades académicas. Ademáis temos prepara da a manifestación do día 19.

Mais temos que comprender o carácter desta loita, nós non imos sólo a negociar o aumento das tasas, nós imos a cuestionar toda a política educativa do franquismo, e a poñer no tapete a nosa participación nos órganos públicos da universidade. En definitiva, a xestión democrática.

Sólo unha organización de todos os estudantes (formada nesta loita) unitaria, asamblearia, representativa, pode levar a cabo esta tarefa, no proceso de ruptura na U. que supón nin máis nin menos que a participación do movimento nunha loita pola democracia, a beira dos diferentes movimentos socio-políticos de masas que xa están loitando polas libertades.

A Teréixa

CONTRA A SUBA DAS TASAS

POR UN ENSINO GALEGO DEMOCRATICO. CONTRA A CARESTIA DA VIDA.

17-octubre-17
Festa de "A VOZ DO POBO"

O 17 do mes que ven, está prevista, en París, a primeira festa popular galega ó redor de A Voz do Pobo.

A redación do xornal dos comunistas galegos desexa o meirande ésito a organización do PCG en París e saúda a todos os compatriotas que asisten a ela, e máis a todos os que o fagan por solidaridade coa causa nacional galega, coa promesa de redoblar, ás portas da democracia conquistada, a defensa das masas traballadores no campo, na cidade, no mar e na emigración, e a loita pola unidade galega ó redor do logro do Estatuto de Autonomía, no viseiro da autodeterminación nacional e industrialización de poña fin a emigración.

As Festas de A Voz do Pobo, non ha de tardar moito, imos poder facelas na propia Galicia.

Dentro ou fora, han xogar un papel decisivo na transformación de A Voz do Pobo, nun semanario primeiro, e nun diario, galego i en galego, na legalidade democrática.

¡Viva a voz do noso pobo!

NOVAS DO PCG

O 12 deste mes tivo lugar en Vigo unha xuntanza de máis de 100 camaradas das empresas, ramas e localidades máis importantes de Galicia, pra discutir a línea a seguir polos traballadores comunistas no seo do Movimento Obreiro galego.

A reunión contóu coa asistencia dunha delegación de 5 camaradas do Comitè Executivo.

O debate centróuse no "outono quente", problema sindical, relación co movimento campesiño e mariñeiro, a problemàtica da muller traballadora e dos xóvenes, problema nacional e clase obreira galega, etc. Destacando nas interven - ciós diversos matices.

Logo dun resúmen provi - sional acordóuse continuar discutindo nos diversos niveles do Partido deica sacar unha conclusión axeita da sobor dalgúns dos temas no próximo pleno ampliado do Comité Central.

(da páx.10)

do 72 foi unha folga necesaria pró avance da clase traballadora, algúns grupos políticos e membros da chamada "5ª Columna" sembraron a discordia -decindo que fora unha maniobra do Partido Comunista pra asentar o Pacto pola Libertade e demostrar a súa forza- pra despóis decir "que foi unha folga revolucionaria". ¡Así se escribe a historia! Por desgracia dentro da nosa clase aínda temos moito que descubrir e moita careta que sacar pra que vaiamos adiantando".

MANUEL LIMA TEJADA: "Na Folga do 72 non conseguimos moitas melloras económicas, pero sí unha gran victoria moral, desde o punto de vista político".

"Eu creo que o avence social e político dos traballadores é producto da loita constante dos traballadores alentada sempre polo Partido Comunista que soupo inculcar en nós o dito de que todas as melloras témolas que alcanzar os traballadores, loitando tanto nas fábricas coma na rua".

Conversa

O número de Setembre de A Nosa Voz, órgao da Comisión Obreira de Barreras, presentase cun novo formato e con maior número de páxinas. Todo o que seña desenrolo de prensa obreira e popular galega conta co noso decidido apoio. Saúdamos os ésitos dos traballadores de Barreras nesta diración, e permitímonos reproducir estractos da enquisa que fai A Nosa Voz entre os despedidos cuia readmisión lográuse no pasado vrán.

Unha das perguntas é: "¿A folga do 72 foi perdida ou ganada pola clase obreira?"

No 4º aniversario da Folga de Setembre é moi interesante que señan os propios represaliados (homes que foron despedidos, detidos, maltratados i estiveron meses, e máis anos, desempleados ou subempleados) cuenes fagan, coa obxetividade que de o paso do tempo, o balance dos resultados.

Vexamos algunhas das respostas:

A Folga do 72

FALAN OS DESPEDIDOS DE BARRERAS

XOSE IGLESIAS FERNANDEZ: "Toda movilización de masas é un paso adiante do que poden estraerse esperencias notables cara ó futuro. Debido a ilegalidade oficial da folga, a súa gran amplitude de participación, resonencia, duración, etc., sería ilusorio pretender que non se tiveran producido baixas nas condiciós políticas do 72. Xa que o que pretendían era o aniquilamento do Movimento Obreiro. Temos quedado persoas en seria dificultade, pero eso non quer decir que a aición teña sido perdida pola clase obreira".

XOSE RODRIGUEZ RAMOS: "Das tres folgas do 72 as dúas primeiras pareceron máis victoriosas, mais tamén considero que a de Setembre non se perdéu a pesares dos despidos, xa que a clase obreira, e o resto do pobo de Galicia, deixaron ben clare a súa combatividade".

DANIEL RODRIGUEZ: "A Folga do 72 foi ganada a base de sacrificios e fame que temos pasado".

XESUS PEREZ ITALIANI: " A Folga do 72 foi un triunfo coma todas as que antes e despóis levóu a cabo a clase obreira, xa que anque non se conseguíu a victoria total, hai que ter en conte que as guerras non se gañan cunha batalla. A victoria chega a alcanzarse r cando a forza da conquistas parciales domínanse novas posiciós e créanse condiciós óptimas prá victoria final. A clase obreira poderá falar de victoria total cando teña derrocado ó capitalismo".

XOSE CAMESELLE: "A Folga do 72 penso que foi gañada, anque ten a súa parte positiva e a súa parte negativa. A positiva foi conseguir 20 días de folga xeral e grandes movilizaciós que serviron pra demostrar que coa clase obreira temén había que contar e que xa non nos menexaban os caciques do Sindicato Vertical. A única arma que tivo o Goberno pra parar a Folga foron as grandes palizas que os "grises" deron na rua, a detención e persecución dos nosos dirixentes e o despido masivo dos compañeiros máis combativos: peréceme que esta foi a parte negativa".

XAVIER ALONSO SALGUEIRO: "A Folga do 72 non pode considerarse un fracaso polos despidos, pois entón teríamos que calificar de fracasos casi a totalidade das folgas que se fixeron hastra agora. A loita, pra min, é algo que vai evolucionando. Sinon ocurriran as do 66 posiblemente non tiveran sucedido as do proceso de Burgos, as do 71 e 72, etc.; ou polo menos non teríañ ocurrido da mesma forma".

MANOLO CASTRO: "Cando se ten demostrado que a Folga

(a páx.9)